

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ

Πρωτ. 902

Αριθμ.

Διεκπ. 521

Ἐν Χίῳ τῇ 23^ῃ Μαΐου 2025

Μνήμη Μιχαήλ ἐπισκόπου Συνάδων τοῦ ὁμολογητοῦ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΑΡ. 85

Πρός

Τόν Ἱερόν Κλήρον

τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μ. Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Κατά τήν μεγάλην καί φοβεράν ἀρχιερατικήν προσευχήν Του, ὁ Κύριος καί Θεός καί Σωτήρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός «ἐπῆρε τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ εἰς τόν οὐρανόν καί εἶπεν... ἐγὼ περί αὐτῶν ἐρωτῶ· σὺ περί τοῦ κόσμου ἐρωτῶ, ἀλλά περί ὧν δέδωκάς μοι... πάτερ, σὺς δέδωκάς μοι, θέλω ἵνα ὅπου εἰμί ἐγὼ κἀκεῖνοι ᾧσι μετ' ἐμοῦ» (Ἰωάννου ιζ' 1,9,24).

Ἀγαπητοί Ἱερεῖς,

Ἀπ' ἀρχῆς ἡ Ἐκκλησία φανεροῦται ὡς «κοινωνία» τῶν μελῶν αὐτῆς μετά τοῦ Χριστοῦ καί μετ' ἀλλήλων, ὡς ἀλληλοπεριχώρησις σταυρική (Α' Κορινθίους α' 9, ι' 16-17, Β' Πέτρου α' 4. κ. ἄ.). Θεμέλιον καί ἀπόλυτον κέντρον αὐτῆς τῆς «ἐν κοινωνίᾳ» ἐνώσεως εἶναι ὁ Χριστός. Ἡ Ἐκκλησία ἀποκαλύπτεται εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ὡς ὁ «νέος Ἰσραήλ» (Γαλάτας στ' 16), ὁ ὁποῖος συνεχίζει τήν σύναξιν καί κοινωνίαν λατρείας τοῦ παλαιοῦ Ἰσραήλ (Γενέσεως μθ' 6). «Ἦσαν δέ προσκαρτεροῦντες τῇ διδαχῇ τῶν ἀποστόλων, καί τῇ κοινωνίᾳ, καί τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου, καί ταῖς προσευχαῖς» (Πράξεις β', 42). Ζωή θεοκεντρική εἰς ὅλας τὰς ἐκφάνσεις. Οὐσία τῆς νέας κοινωνίας τοῦ Θεοῦ μετά τῶν ἀνθρώπων, ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς «καινῆς διαθήκης» τοῦ αἵματος τοῦ Θεανθρώπου, ἐθεωρεῖτο ἡ πλήρης καί τελεία ἔνωσις Θεοῦ καί ἀνθρώπου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, ὡς συναγωγή καί σύναξις, σύνοδος καί κοινωνία τοῦ «Πρωτοτόκου ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς» (Ρωμαίους η', 29) μετά τῶν «ἀδελφῶν» αὐτοῦ, ὡς «κοινωνία Ἁγίου Πνεύματος μετά πάντων» τῶν πιστῶν (Β' Κορινθίους ιγ' 13).

Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ἀπλῶς μία θρησκευούσα κοινότης ἢ συνήθης κοινωνική συσσωμάτωσις, ἀλλά «σῶμα Χριστοῦ». Ἡ ιδιότης αὐτῆς ὡς «κυριακοῦ σώματος» καταξιοῖ τήν Ἐκκλησίαν ὡς κοινωνίαν καί δὴ καί λατρεύουσιν καί

Λειτουργοῦσαν «τῷ Κυρίῳ» (Πράξεων ιγ', 2). Εἶναι τό «σῶμα» τοῦ «ἱστορικοῦ» Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὁποίου κοινωνοῦμεν κατά τήν Θείαν Εὐχαριστίαν, τοῦ ὁποίου μετέχομεν, ἐνσωματούμενοι εἰς αὐτό. Διά τοῦτο ἡ λατρεία ἀποτελεῖ πρᾶξιν τῆς κοινότητος- τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας- καί οὐ μόνον πρᾶξιν τοῦ πιστοῦ ὡς ἀτόμου. Ἡ πρᾶξις τῆς κοινότητος, ὡς συλλογική ἐνέργεια καί γεγονός κοινωνίας, συνιστᾷ προϋπόθεσιν διά τόν ἁγιασμόν τοῦ ἀτόμου – πιστοῦ, ὁ ὁποῖος εἰς τήν λατρείαν τῆς Ἐκκλησίας δέν μετέχει ἀπλῶς διά τόν ἀτομικόν ἁγιασμόν, ἀλλ' ὡς μέλος τοῦ σώματος διά τόν συναγιασμόν μεθ' ἀπάντων τῶν ἄλλων μελῶν, δεδομένου ὅτι μία ἀτομιστική εὐσέβεια εἶναι ξένη πρὸς τήν Ἐκκλησίαν ὡς Ὁρθοδοξίαν.

Ἡ Εὐχαριστία εἶναι ἐπισκοποκεντρική: «ἐκείνη βεβαία εὐχαριστία ἡγείσθω, ἡ ὑπὸ τόν ἐπίσκοπον οὔσα, ἥ ᾧ ἂν αὐτός ἐπιτρέψῃ» (Ἰγνατίου, Σμυρναίους, VIII, 1-2). Κατά τούς ἀρχαίους χρόνους ὁ Ἐπίσκοπος ἐτέλει τήν Θ. Εὐχαριστίαν καί οἱ Πρεσβύτεροι ἀπετέλουν τό σύνθρονον αὐτοῦ. Μετά τόν ἐπιμερισμόν τοῦ συνθρόνου καί τήν γένεσιν τῆς ἐνορίας, δέν διασπᾶται τό σύνθρονον, ἀλλά τά θυσιαστήρια τῶν ἐνοριῶν εἶναι ἀκτινωταί προβολαί τοῦ κεντρικοῦ θυσιαστηρίου τῆς Ἐπισκοπῆς.

Πάντα ταῦτα ἔχοντες ὑπ' ὄψει «ἐπιθυμία ἐπεθύμησα τοῦτο τό πάσχα φαγεῖν μεθ' ὑμῶν» (Λουκᾶ κβ' 15).

Διά τοῦτο, ἀπεφασίσσαμεν ὅπως κατά τό ἐνεστώς ἔτος τελεσθῇ καθ' ἅπασαν τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν ἐπὶ τῇ Ἀποδόσει τοῦ Πάσχα (Τετάρτη 28 Μαΐου 2025) ἡ Θεία Λειτουργία μόνον εἰς τόν Ἱερόν Μητροπολιτικόν Ναόν Χίου (μονοκκλησία) Ἀρχιερατικῶς καί μέ τήν συμμετοχήν ἀπάντων τῶν Κληρικῶν, φερόντων ἄμφια λευκόχρυσα, καί τοῦ συνόλου τοῦ πιστοῦ λαοῦ, ἵνα ἐν ἐνὶ στόματι καί μιᾷ καρδίᾳ δοξάσωμεν τῇ Τριαδικῇ Μονάδι καί κοινωνήσωμεν τοῦ ἐνός ἄρτου καί τοῦ ποτηρίου, ὥρα δέ ἐνάρξεως τοῦ Ὁρθρου ὀρίζεται ἡ ἕκτη καί δεκαπέντε πρωῒνή (06.15) ὥρα δέ πέρατος τῆς Θείας Λειτουργίας περὶ τήν δεκάτην πρωῒνήν (10.00).

Ὅθεν, προτρεπομεν ὑμᾶς ὅπως ἐνημερώσητε ἅπαντας τούς εὐσεβεῖς ἐνορίτας ἵνα προσέλθωσιν εἰς τήν Θείαν Λειτουργίαν ταύτην, ὡς ἔκφρασιν τῆς ἐν ἀγάπῃ καί ὁμονοίᾳ ὁμολογίας τῆς πίστεως ἡμῶν, καί κοινωνήσωσιν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

ΜΕΤΑ ΠΑΤΡΙΚΩΝ ΕΥΧΩΝ

**+ Ο ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ
ΜΑΡΚΟΣ**